

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 899/2025
11.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Гордане Којић, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Ђуре Благојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К.бр.321/20 од 27.05.2024.године и Апелационог суда у Нишу Кж1 526/24 од 17.04.2025.године, у седници већа одржаној дана 11.09.2025. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Ђуре Благојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К.бр.321/20 од 27.05.2024.године и Апелационог суда у Нишу Кж1 526/24 од 17.04.2025.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К.бр.321/20 од 27.05.2024.године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 23.07.2023.године до 24.07.2023.године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, сходно члану 264. ЗКП, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем сходно члану 262. ЗКП. Оштећени ББ и ВВ су сходно члану 258. ЗКП упућени да имовинско-правни захтев остварују у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 526/24 од 17.04.2025.године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Нишу, окривљеног АА и његовог браниоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу К.бр.321/20 од 27.05.2024.године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА-адвокат Ђура Благојевић, због повреде закона из члана 15. став 2. и 3., 16. став 2. и 3., 30., 99., 438. став 1. тачка 9) и 11), 438. став 2. тачка 1) и тачка 2) и 439. тачка 1), ЗКП и због повреде члана 32., 33. став 5. и 36. став 2. Устава Републике Србије и члана 3. и 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев као основан, преиначи другостепену пресуду, усвоји жалбу окривљеног против првостепене пресуде и донесе ослобађајућу пресуду или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен и нема законом прописан садржај.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног АА-адвокат Ђура Благојевић у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. Међутим, наведену повреду, односно да је прекорачена оптужба бранилац образлаже наводима да је из садржаја оптужног акта суд погрешно закључио да описано поступање окривљеног представља радње покушаја извршења предметног кривичног дела и то силом и претњом, а да сила и претња нису описане у изреци пресуде, нити у измењеном оптужном акту.

Бранилац указује и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1 ЗКП, односно да се пресуда заснива на доказу на ком се не може заснивати и то на исказу оштећених. Наведену повреду бранилац образлаже тако што не наводи због чега записници о испитивању оштећених нису сачињени у складу са законом, већ цени садржину њихових исказа, тако што тврди да су искази контрадикторни у односу на исказе окривљеног и сведока, да суд није утврдио нити је образложио какве је повреде задобио окривљени и ко му их је нанео, иако је сведок ББ у свом исказу навео да му се окривљени жалио на повреде када је доведен у станицу, након чега су га одвели у Дом Здравља.

У осталом делу захтева бранилац указује на повреду одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП, тако што врши оцену исказа сведока у склопу са исказима окривљеног и оштећених и материјалних доказа, те наводећи да чињенично стање није правилно утврђено, јер је доказе изводио суд уместо да то чини тужилац, те да нема ниједног доказа из којег би произишало да је окривљени извршио предметно кривично дело.

По оцени Врховног суда, иако бранилац окривљеног формално означава повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, које представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, исте образлаже тако што оспорава утврђено чињенично стање и полемиче са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама, те указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, па на овај начин суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, наводећи да у пресуди уопште нису наведени разлози о битним чињеницама, да су дати разлози нејасни и противречни, а изрека пресуде неразумљива. Бранилац затим указује на повреду закона из члана 15. став 2. и 3. ЗКП, јер суд није дозволио саслушање ГГ и није извршио увид у фотографије окривљеног које су настале непосредно након догађаја, којима се доказује да су полицијски службеници теже повредили окривљеног. Бранилац окривљеног је затим истакао да је суд током поступка забрањивао одговоре на одређена питања браниоца, чиме је нанео штету окривљеном, што је у спротности са одредбом члана 16. ЗКП, чиме бранилац суштински указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3. у вези члана 398. став 3. ЗКП.

Бранилац је затим указао да је и другостепени суд повредио закон на штету окривљеног, тиме што није дао образложење да ли су жалбени наводи одбране основани или не, већ само прихватио разлоге првостепеног суда, чиме је указао на повреду закона из члана 460. ЗКП, као и да током поступка нису саслушани сведоци за које је одређено саслушање, чиме се хтела сакрити полицијска тортура над окривљеним, па је на тај начин указао и на повреду закона из члана 395. ЗКП. На крају је бранилац указао и на повреду закона из члана 16. став 2. и 3., 30. и 99. ЗКП, јер није омогућено саслушање очевица догађаја и суочење тог сведока са полицијским службеницима.

Како повреду одредби чланова 15. став 2. и 3., 16. став 2. и 3., 30., 99., 395., 398. став 3., 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3), 440. и 460. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА-адвоката Ђуре Благојевића у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног у захтеву још наводи да је повређено право из члана 32., 33. став 5. и 36. став 2. Устава Републике Србије и члана 3. и 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода јер је над окривљеним од стране полиције вршена тортура, суд био пристрасан и окривљеном није омогућено да износи доказе у своју корист, испитује сведоке у своју корист и сведоке одбране, као ни да окривљени и бранилац изнесу завршну реч, што представља најтежу повреду права на правично суђење.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободe окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема законом прописани садржај.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. и 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић